

Verslag 100-colstocht traject 2012 van St. Michel-de-Maurienne naar Willer-sur-Thur.

Vrijdag 3 en zaterdag 4 augustus 2012 Capelle aan den IJssel → St. Michel-de-Maurienne 15 km

Marco vertrok vanuit Capelle om 18.30 uur naar Michel in Rotterdam. Er is onweer en veel regen op komst. Het was heel fris, dus regenjas aan. Afscheid van José en a.s. kleinkind genomen. Bij aankomst bij Rotterdam CS begon het enorm te hopen. Marco met onrust in zijn kond vertrokken omdat:

- Zijn fiets niet helemaal in orde is, ondanks grote beurt (achterwiel trekt scheef)
- Hij niet weet hoe zijn voet, zijn heup en zijn knie zich zullen houden
- Er slechte weersvoorspellingen voor de eerste dagen zijn
- Hij altijd angstig is.

Om 19.35 de trein naar Utrecht genomen. Daarin gepraat met man met vouwfiets die een stropdas gemaakt van een binnenband om had. Beetje joviale popi-figuur, maar wel aardig. Tijdens de reis rende een meisje langs ons heen, achternagezeten door een vent. De popiman ging erachteraan, want het zag er dreigend uit. Hij haalde de conducteur erbij. Ruzie is later gesust en geen geweld gebruikt.

In de hal in Utrecht naar de Olympische Spelen zitten kijken op het grote scherm terwijl het waanzinnig hoosde, je hoorde het kletteren op het dak van de hal en het begon zelfs te lekken. Om

Om 20.59 uur de City Night Line naar Basel genomen. Er zaten al veel fietsen in, de onze konden er net tussen. Een wagon verder ons tweepersoonscoupé, lekker privé. Niet al te best geslapen.

Om 06.54 uur in Basel aangekomen, inmiddels bekend station. Overgestapt op trein naar Olten die om 07.31 vertrok. Op tijd aangekomen om 08.10 uur en overgestapt op trein naar Genève van 08.40 uur. In die trein zaten we tussen een gezin die terugkwam van een Afrika-safari. Om 10.46 uur in Genève aangekomen. Ook hier 3 jaar geleden tijdens onze laatste terugtocht geweest. Aangezien we 3 kwartier hadden gingen we koffie drinken vlak voor het station: heel duur! Toen moesten we door de douane, omdat we Zwitserland verlieten en Frankrijk binnengingen, heel bizar. Arme fietssloebbers mochten zo doorlopen.

Om 11.29 vertrokken naar Lyon en om 13.22 aangekomen. Daar hadden we 1.40 uur overstaptijd, we reden het station uit op zoek naar een restaurantje in de buurt. Het was inmiddels heel warm geworden. Enkele honderden meters verder een salade gegeten. Zag er mooi uit de stad, mét leenfietsen, vélib. Om 14.40 uur de trein naar Chambéry genomen; langzaam gingen we weer richting bergen. Ook Chambéry, waar we om 16.00 uur aankwamen, zag er heel vertrouwd uit, zelfde fietsrondje gemaakt als 3 jaar geleden en vlakbij de vorige tent een biertje gedronken.

Terug naar het station waar Marco informeerde of de trein naar St. Jean de Maurienne ook doorreed naar St. Michel de Maurienne, dat was inderdaad het geval en, omdat onze kaartjes maar tot St. Jean gingen, kochten we aanvullende kaartjes naar St. Michel. Dat was maar goed ook want, na ons vertrek om 17.16 uur werd het steeds donkerder en juist bij St. Jean, waar we hadden moeten uitstappen om verder met de fiets te gaan, barstte een hevig onweer los.... die wij vanuit de trein mooi konden zien. Het stuk dat we hadden moeten fietsen liep ook nog omhoog en ook nog langs een autoweg, hetgeen we nog wisten van 3 jaar geleden. Om 18.20 uur, dus na zo'n 24 uur reizen, kwamen we eindelijk aan, terwijl het ophield met regenen. Wonder boven wonder waren alle treinen (7!!) op tijd en hebben we alle verbindingen gehaald. Het hotel lag op ca. 100 m van het station, dat was heel handig, maar we zaten wel op 30 m van het spoor waar ook TGV-treinen langsdenderden én daar weer naast liep de rivier de Maurienne met, heel idyllisch, het continu geraas van de bergrivier.

Na het eten direct doodmoe naar bed.

Zondag 5 augustus 2012 St. Michel-de-Maurienne → Val d'Isère 92 km 2250 hoogtemeters (hm)

Om 07.15 opgestaan, het was mooi weer, gedoucht, ingepakt en gaan ontbijten. Inmiddels goot het! Na het tandenpoetsen met tassen naar beneden, afgerekend en Michel plakte zijn embleem op de rem. Toen wachten op droog weer.

De GPS van Michel werkte prima, hij had de kaarten ingevoerd en de route was op deze wijze heel gemakkelijk te volgen.

Bovendien konden we op elk stukje weg zien hoeveel procent de stijging of afdaling was, het aantal hoogtemeters per col/côte en de totalen per dag!

Het hield op met regenen, dan maar fietsen, eerst langs de bakker, binnendoor, daarna de grote weg op richting Modane. Direct vals plat/klimmen, 3-4 % en weer flink regenen. Jan Bijma vindt dit een van de vervelendste stukken van de 100-C en raadt zelfs aan om voor dit stukje de trein te pakken vanwege de drukte (zie zijn verslag op de site). We hadden de Go-Procamera op het stuur van Marco's fiets gemonteerd, maar hij kon daardoor zijn stuur niet goed vasthouden, dus gedemonteerd en opgeborgen, maar een bout laten vallen in de regen, Michel fietste nog een eind terug, maar kon 'm niet vinden. In Aussois, boodschappen gedaan, warme zon inmiddels, we moesten ons direct insmeren van Michel (met verwijzing naar 2 huidkankergevallen), **Côte de Rossanges** (1486 m, 2,3), enkele kilometers later de **Côte de Termignon** (1395 m, 0,6). Bij Lanslevillard (wordt gezien als begin van de klim naar de Iseran via de Madeleine) begon de klim van de **Col de la Madeleine** (nr. 81, 1745 m, 2,5). Eerste paar km's heel zwaar > 12%! Gelukkig niet zo lang, ca. 4 km en later minder steil. Op de top gegeten, maar het begon weer hard te regenen en onweren. Korte afdaling, we bleven hoog. Zo'n 12-13 km naar de echte voet van de Iseran via vals plat, mooi dal, maar halverwege kwam ons een pikzwarte lucht achterop en begon het opnieuw te regenen en onweren. We probeerden te schuilen onder een smal afdakje van een toeristisch bord, maar het lukte niet erg. Omdat het zo donker was geworden hadden we ook de lichten aangedaan. Even later scheen de zon weer. Bij Bonneval-sur-Arc begon de echte klim naar de **Col de l'Iseran** (nr. 82, 2770 m, 6,8). Het was vrij druk op de weg, zondagmiddag! De klim was zo'n 14 km lang. De eerste waren 7-9% en gingen wel. Na drie beklimmingen werd het inmiddels wel zwaar en moest Marco regelmatig stoppen. Na zo'n 6 km kwam er gelukkig een afvlakking, maar daarna weer steil klimmen en daar ging het licht bij Marco finaal uit, 6 km voor de top. Wel een marmot gezien. De ademhaling van Marco ging als een blaasbalg, hij kreeg 'm niet onder controle evenals zijn hartslag. Moest echt om de 100 m. stoppen. Zeker 1,5 uur over gedaan. Marco werd wanhopig, zag het niet meer zitten, Michel praatte hem moed in en nam wat spullen over van zijn tassen. Zo'n 3 km voor de top kwam heel snel weer een pikzwarte lucht van achteren opzetten en brak een gigantisch onweer los. Voor het eerst van ons leven zaten we niet onder, maar echt midden in het onweer. Het flitste en donderde ontzettend om ons heen, het leek wel een inferno! Zelfs Michel, de nuchtere koele kikker, maakte zich nu zorgen over Marco's hart, vooral toen deze aangaf dat hij ook duizelingen voelde. Op 2,5 km voor de top werd Michel ook echt wanhopig en nam de tassen van Marco's fiets en probeerde ze aan zijn stuur te hangen. Toen dat niet lukte zette hij ze achterop zijn bagagedrager en hield ze met één hand vast. Met de andere hield hij zijn stuur vast en reed zo de hellingen van 8-10 % omhoog. Hij stopte af en toe om naar Marco om te kijken. Die liep hele kleine stukjes, maar dat ging niet met zijn enkelprothese en fietste dus maar steeds een beetje. Het was werkelijk een lijdensweg. Marco werd heel passief, gelaten en gedeprimeerd. Hij zag de hele vakantie in duigen vallen: als dit de eerste dag niet lukte, hoe moest de rest dan gaan? Wat we ook als heel deprimerend hebben ervaren, was dat er behoorlijk wat verkeer was, maar dat niemand stopte, terwijl we er toch echt zielig uitzagen! Dat maakte de beslissing om een auto aan te houden ook heel moeilijk. Eindelijk kwam Marco in de buurt van de top en zag Michel lopend uit de bocht komen om naar hem uit te kijken. Het onweer was gelukkig ook voorbij, maar beiden waren we tot op de draad zeiknat en de afkoeling begon. Er was een

herberg en we gingen soppend naar binnen. Marco vroeg om een paar stukken plastic en twee grote mokken koffie. Dat kon, zei de aardige jongen, maar over 10 minuten ging hij dicht want het was bijna 18.00 uur. We hadden de avond ervoor een hotel in Val d'Isère gereserveerd en gezegd dat we er vóór zessen zouden zijn. Dat zou dus niet lukken, maar we belden maar niet om te zeggen dat we later aan zouden komen, er was ook geen bereik daarboven. Toen we buiten kwamen was het eerst volledig dicht van de mist, maar dat trok snel op en er kwam een grote regenboog. Volledig verkleumd begonnen we aan de afdaling. Het regende niet, maar de weg was kletsnat. We kregen het steeds kouder en de remmen knarsten, schuurden en gilden. We stopten een paar keer om de vingers te masseren en de remmen schoon te maken. Ons hele lichaam rilde en schudde, we konden het niet beheersen, zo koud hadden we het. Tot onze stomme verbazing zagen we nog fietsers omhoog rijden, ruim na zessen! Eentje zelfs met fietstassen. Het zou onder betere omstandigheden een schitterende afdaling van 16 km zijn geweest, maar nu waren we teveel met onszelf bezig. Eindelijk bereikten we tegen kwart voor zeven Val d'Isère. Daar was die zondag blijkbaar een of ander feest geweest, want er waren nog wegen afgezet en er werd flink opgeruimd en geveegd. Vrij snel vonden we hotel Bellier. De eigenaresse was heel aardig, we mochten de vieze fietsen in de skiruimte zetten en we kregen een kamer met ligbad voor de prijs van een met douche die we gereserveerd hadden. Zo verkleumd zagen we er dus uit.

Achteraf gezien was dit het beste hotel van deze vakantie geweest, ook wat betreft prijs-kwaliteitverhouding. Na heerlijk gebadderd te hebben wisten we onze kleding en gingen op zoek naar een restaurant, want het hotel serveerde geen avondeten. Waarschijnlijk alleen in de wintersportvakanties. We vonden er op 2-300 meter eentje, Pedrix Blanche, lekker gegeten, een beetje aan de prijzige kant. We zaten nog steeds op 2000 m hoogte, heel dicht bij de Italiaanse en Zwitserse grens en de Kleine Bernardino.

Conclusie was dat we geen 4 cols hadden moeten nemen deze eerste dag, te veel hooi op ons (vooral Marco's) vork genomen. We kwamen van de polder en gingen in een keer naar bijna 2800 m. Geen training met zulke klimmen gehad, dus conditie tekort en de hoogte speelde ook een rol. Maar Marco's zelfvertrouwen was behoorlijk geknakt. Hij Was Michel ongelooflijk dankbaar voor zijn fysieke, maar ook morele hulp.

Maandag 6 augustus 2012, Val d'Isère → Bourg-St. -Maurice, 32 km, 200 hm.

Prachtig zonnig weer bij het opstaan. Heerlijk heel on-Frans ontbijtbuffet. In de tuin van het hotel was het voormalig zwembad in gebruik als kruidentuin. Er waren niet veel gasten. Na het afrekenen met de hele aardige eigenaresse om ca. 10.00 u vertrokken, na de velgen en de remmen schoongemaakt en de ketting gesmeerd te hebben. De afdaling van de Iseran ging nog verder. Eerst door het dorp, vervolgens door een hele reeks tunnels. Dat was niet erg prettig, want de weg was behoorlijk druk, Michel had wel zijn lichtjes aan, maar het voelde toch niet aangenaam. Inmiddels veranderde het weer opnieuw, het werd steeds donkerder, zodat we steeds minder van de prachtige uitzichten konden genieten. Na ca. 10 km. kreeg Marco een leuke voorband, gelukkig op een moment dat de snelheid niet zo hoog lag. Zo snel mogelijk band verwisseld. Enkele wielertoeristen riepen ons nog toe of we hulp nodig hadden. Tegelijkertijd begon het te regenen. Eerst zachtjes, maar allengs steeds harder. En maar dalen en het bleef een drukke weg. De voorrem van Marco maakte een hels kabaal, terwijl hij toch nieuwe remblokjes een King-balhoofd had laten monteren. Ondanks het slechte weer zagen we veel fietsers naar boven gaan. Als die naar de top van de Iseran moesten, dan hadden ze een hels karwei voor de boeg! In de stromende regen in Séez aangekomen. Koffie gedronken en brood gekocht. Ontzettend toeristisch. Je kon de weg zowat niet oversteken. En het was máándag!

Maar we hadden het inmiddels door: augustus is dé vakantiemaand voor de Fransen en dit was de eerste keer dat wij in augustus een traject deden. Nóóit meer dus!! Door Bourg-St.-Maurice, flinke plaats, rechtsaf de Cormet de Roselend op, nog steeds in de stromende regen. Na ca. 500 m klimmen merkte Marco dat hij een leuke achterband had. Gvd, de gvd, de schietgebedjes waren niet van de lucht! We gingen maar aan de kant van de bergwand staan, tassen af, in de goot waar het water als een bergbeek omlaag stroomde

neerzetten. Verlengde achteras uithalen, wiel eraf, met verkleumde natte handen band verwisseld, met heel veel moeite en gepiel de achteras en wiel weer opgezet, tassen opgeladen. We wilden weer wegrijden toen Marco ontdekte dat de band weer zacht was. Toen brak het moreel. We besloten om met bijpompen terug te gaan naar Bourg en een hotel te zoeken. Dat lukte gelukkig en we kwamen in hotel Arolla. Klein hotel met aardige Chinees/Franse eigenaar. Fietsen mochten in een berging waar net gelakte stoelen stonden. De geur van de lak drong tot in de hotelkamer door. Maar allá we zaten droog om ca. 12.30 u. Maar daar ging onze planning! Om 14.00 u naar een fietsenmaker vlakbij en verzocht om achter nieuwe binnen- en buitenband op te zetten en de remmen van beide fietsen te controleren. We vreesden veel slijtage na die zeer lange afdaling van gisteren en vandaag in de regen. Wat in plaatsje rondgelopen, niet te lang gelet op Marco's enkel, wat gedronken en op terras met een biertje (Michel uiteraard niet meer dan één), Olympische Spelen in Londen gekeken. Leuk, maar erg toeristisch, vooral gericht op wintersport. De hele 100-colstocht voel ik me als fietser in de zomer in al die hoge bergplaatsen vaak een soort indringer, omdat ze eigenlijk helemaal gericht zijn op de wintergasten. Om ca. 17.00 uur fietsen opgehaald, het was inmiddels vrijwel gestopt met regenen. De remmen bleken in orde te zijn en ik was nog geen 30 euro kwijt, gaf de aardige jongen een flinke fooi. 's Avonds lekker gegeten in Le Refuge, waar helaas een NL gezin naast ons kwam zitten, met kind dat alleen patat met patat at en ouders die steeds rookten tussen de gangen door, pfff..

Dinsdag 7 augustus 2012 Bourg-St.Maurice→ Flumet (St. Nicolas la Chapelle), 73 km, 2100 hm

Volgens de weersverwachtingen zou het eindelijk ongestoord mooi weer worden. En inderdaad de lucht was strakblauw bij het opstaan om 07.15 uur. Na een sober Frans ontbijt, waar apart voor moest worden betaald –al met al was dit simpel hotelletje een van de duurste (€88,00), maar we waren allang blij dat we 'm gevonden hadden. Hij was heel klein, er waren nog maar 2 andere stellen, w.o. een Duitse vader en zoon met motoren. Op instructie van Michel dik insmeren met zonnebrandcrème: Marco vindt het heel vervelend dat gesmeerd, maar erkent de noodzaak ervan. Na een paar honderd meter door het dorp direct aan de **Cormet de Roselend** (nr. 83, 1968 m, 6,4) begonnen. De eerste km's waren erg fris, het was vroeg (09.15 uur vertrokken) en we reden tussen hoge wanden waar de zon nog niet doorgedrongen was. De weg was erg druk, veel auto's en motoren. Passeerden een groot, vervallen en daardoor spookachtig hotel, vermoedelijk uit midden vorige eeuw. We moesten 2 keer stoppen om het achterwiel van Marco recht te trekken. Het was een mooie klim, vrij pittig met sommige vrij zware stukken, maar met mooie uitzichten en veel groen. Per saldo niet veel lichter dan de Iseran, maar dit ging dus beter. We hebben geleerd dat je eigenlijk de zware klimmen in de ochtend moet plannen: minder warm én je bent zelf nog fris en niet moe. Op de top, na ca. 19 km, foto's laten maken door een man van 75! die ook met zijn zoon naar boven was geklommen. Redelijk druk met wielertoeristen en wat kraampjes. Ook was er een Belgisch meisje die alleen naar boven was geklommen. Tot onze stomme verbazing was er eveneens een aantal jongens die, terwijl ze gefilmd werden, met een skateboard een (deel van) de berg afdaalden!

Het begin van de afdaling was vrij steil. Na een paar kilometers was het opeens heel druk met auto's en fietsers. Er was een of ander evenement, maar we konden niet zien wat het was. Even later zagen we het prachtig groenblauwe stuwmeer, Lac de Roselend. Daar ging het een tijdje nog aardig omhoog, en wij maar zweten met de regenjassen, die we voor de afdaling aangedaan hadden. Daarna kregen we echter de beloning voor de inspanning van de klim: een machtige en vrij technische afdaling, behoorlijk steil door bosachtig gebied. We moesten goed opletten, want voor het plaatsje Beaufort, bijna aan het eind van de afdaling moesten we rechtsaf de **Col des Saisies** (nr. 84, 1650 m, 4,2) op. Net op tijd zagen we de afslag richting Les Curtillettes. We zaten op een zwaar verzet en moesten een rondje rijden om te schakelen voordat we de steile helling op konden. Het was direct heel zwaar, maar ook heel rustig in tegenstelling tot de klim en afdaling van de Cormet. Later zagen we op de kaart dat we een afslag dicht bij Beaufort hadden kunnen nemen die ook in Les Curtillettes uitkwam. Na een paar hele zware km's vlakke het gelukkig wat af met zelfs een beetje dalen, daarna echter weer heel steil tot 12/13% naar Hauteluice. Het was

inmiddels heel warm geworden en we besloten in het plaatsje wat te eten en te drinken. We namen een grote pizza samen en cola. We hadden een prachtig uitzicht op de Mont Blanc. Ook de komende dagen tot en met de Colombier was de Witte Berg te zien. De volgende 8 km's waren heel zwaar en het was heel druk. We vonden het sowieso in de Alpen veel drukker dan in de Pyreneeën of later in de Jura. Nu zal het er ook aan gelegen hebben dat we voor het eerst in augustus in Frankrijk waren, zoals gezegd de vakantie maand bij uitstek voor de Fransen. In de buurt van de top gekomen begrepen we waarom het zo druk was onderweg: een zeer groot vakantieoord, 's winters skiën en zomers wandelen, mountainbiken, maar vooral downhill fietsen. Waarna de fietsen (hmmm, ... fietsen) met wagens met aanhangers naar boven gebracht werden. Het is dat ze 2 wielen met menselijke aandrijving hebben, maar veel verwantschap voel ik niet met die vehikels. Zoals in de Nieuwsbrief van de 100 C was aangekondigd was het wegdek van de afdaling zeer slecht. Je kon absoluut de fiets niet laten lopen. Steeds maar slalommen om gaten en scheuren. Terwijl ik over het algemeen zeer te spreken ben over de Franse wegen.

Ook hier kregen we in de afdaling twee aardige onverwachte tussenklimmetjes. Dit stuk was heel toeristisch, duidelijk een wandelgebied. Een zeer forse kerel die ons tegemoet kwam had een mooi T-shirt met een hele donkere V, dacht ik, tot Michel me erop wees dat hij doordrenkt van het zweet was.

We waren redelijk vroeg in Flumet, maar om nu nog aan de Col des Aravis te beginnen zag Marco niet zitten. Het bleek nog lastig om een slaapplek te vinden. Via het VVV kregen we een adres in het plaatsje St. Nicolas de la Chapelle, 2 km verderop, maar wel met een klim aan het eind van zo'n 10%, pfff...

Het bleek een Chalet (La Source) in Spartaanse stijl (jeugdherbergachtig) uitgevoerd en heel oud. Een hele kale kamer met 2 bedden en een wastafel. De douches en wc's in de gang en geen tv. Wel hadden ze een heerlijke maaltijd en bier gebrouwen met water van de Mont Blanc én het was volle bak met wandelgroepen.

Woensdag 8 augustus 2012 St. Nicolas de la Chapelle → La Balme de Sillingy 84 km, 1567 hm.

Om kwart over zeven opgestaan en het was gelukkig opnieuw mooi weer. Zonder tv konden we het nieuws én het weerbericht niet zien. Overigens was het ons opgevallen dat ons vast ochtendprogramma niet meer, zoals in voorgaande jaren gepresenteerd werd door de oude presentator met zijn doorgevoerd gezicht. Het Frans ontbijt was uiteraard te weinig voor Michel. Na de bidons met water uit de bronkraan buiten gevuld te hebben doken we al bibberend de steile helling omlaag naar de provinciale weg richting Flumet. In het plaatsje linksaf en direct de beklimming van de **Col des Aravis** (nr. 85, 1498 m, 3.1). Het stuur van Marco kraakte vreselijk vooral bij het trekken eraan in de beklimmingen. Dit was begonnen na de Iseran, met de vele regenbuien. Geprobeerd om 'm vaster en losser te zetten, maar het geluid bleef. Een onregelmatige klim, af en toe steil, maar ook met tussenstukjes met afdalingen. Soms leek het net zo druk als de Kalverstraat, zowel met gemotoriseerd verkeer als met fietsers. We stopten twee keer om aan het stuur te sleutelen en deden ongeveer 1,5 uur over de klim. Op de top een praatje gemaakt met een paar Fransen die van de andere kant omhoog waren gekomen en zo ook weer teruggingen. Ze zouden ook de Col de la Fry opgaan, maar eerst om de berg heen rijden en deze van de andere kant beklimmen. Na de verplichte foto kwam de afdaling, waarbij we moesten opletten op de afslag linksaf de **Col de la Fry** (nr. 86, 1477 m, 1,8) op. De klim was niet lang, maar de eerste 4 km waren zeer zwaar, 10-12 %. Marco durfde niet te hard aan het stuur te trekken en reed dus voorzichtig omhoog. Ook hierboven was het erg druk. Na de koffie met heerlijke bosbessentaart én de stempel, afgedaald richting Thônes. Een lange heerlijke afdaling, waar we inderdaad de fietsers tegenkwamen die we op de top van de Aravis gesproken hadden. Ook in de afdaling ging Marco heel voorzichtig i.v.m. de onzekerheid over zijn stuur. In Thônes boodschappen gedaan, dat wil zeggen Marco wacht zoals gebruikelijk buiten, omdat het lopen te pijnlijk is voor zijn voet en Michel slaat de voorraden in. En eindelijk, eindelijk kregen we een vlak stuk weg, wel wind tegen natuurlijk en druk. Maar na 4 km was de pret voorbij en mochten we een kleine weg op richting la Balme de Thuy. Prachtige golvende stille wegen met kleine gehuchten. Uit de beschrijving van de route wist Marco wat er binnenkort

aan kwam: twee muren met dubbele uitroeptekens, en dan begint het al dun door zijn broek te lopen want tot 6-7% gaat het redelijk, tot 12-13% heel zwaar en daarboven is het voor hem eigenlijk ondoenlijk, en de eerste die eraan kwam was 19% volgens de kaart. En daar was hij, ineens; waar de weg linksaf ging over een brug moesten wij rechtdoor: pats de **Côte de Lanfon** (!, 581 m, 0,3) op. Marco deed niet eens een poging om die paar honderd meter de hemel in te rijden en stapte direct af. Michel gooide al zijn atletische krachten in de strijd en kwam fietsend boven: heel knap. Ook lopend (en dit was de eerste keer dat Marco een stukje ging lopen, want lopen is geen optie) met de mankepoot en sleurend aan de fiets met bagage was het geen makkie. Enkele kilometers verder kwam de volgende muur **Côte de Noir** (één uitroepteken 618 m, 0,3), minder steil, maar iets langer. Enkele kilometers tegen 10-15%. De route om rond Annecy te rijden was behoorlijk ingewikkeld, maar de beschrijving was prima. Maar al die tussenklimmetjes waren slopend. In Nâves-Parmelan was de weg enkele km's opgebroken, maar we reden toch gewoon door en volgden niet de omleiding. Wel lastig om met racebandjes over steenslag te rijden en alsmaar op en neer. **Côte de Pautex** (643 m, 0,3), dan 100 meter over een autoweg en rechtsaf de **Col de Fétallaz** (5 km, 670 m, 1,2). Inmiddels begonnen al die klimmen en de hitte bij Marco echt een zware tol te eisen. Zijn moraal was tot onder nul gezakt en hij zag het niet meer zitten. Michel zei dat hij in ieder geval wilde doorgaan, desnoods alleen. Vermoeidheid en warmte beïnvloeden de wilskracht enorm. Na dit dieptepunt verder getrokken, **Côte des Emerys** (3 km, 743 m, 0,6). Toen kwam er een lange niet te steile afdaling. Het gebied was niet toeristisch meer, landbouw, in de verte zagen we de Jura liggen. We waren de drukke Alpen uit. In La Balme de Sillingy was er geen plek in het hotel. Na het wanhopig smeken van Marco belde de eigenaar met een camping waar ze ook kamers hadden. Gelukkig konden we daar terecht. Het was zo'n 2 km naar de Auberge de la Caille, met –uiteeraard- een flinke klim van 1 km aan het eind. De zeer dikke baas was heel autoritair en drong ons een –wel lekkere maar dure- wijn (€ 27,00) op bij het eten. Weer Olympische Spelen gekeken en doodop gaan slapen.

Donderdag 9 augustus 2012 La Balme de Sillingy → Culoz 54 km 1014m

We konden pas vanaf 08.30 uur ontbijten, wel lekker buiten met een prachtig uitzicht over heuvels en bossen en een redelijk ontbijt. De klachten van Marco waren: een spier linksonder in de rug, vooral na uren fietsen, de grote teen links en de versleten heup, vooral na afloop. Bij het ontbijt kwam de "joviale" eigenaar langs en gaf, op zijn Frans, iedereen een hand. Bij het vertrek werden we aangesproken door een oudere man die onze fietsen prachtig vond; hij stond helemaal perplex van de Garmin van Michel, met alle mogelijkheden. Om 09.30 uur vertrokken, de steile afdaling naar de provinciale weg en weer door Balme, waarna direct een klim van 4 km begon, de **Côte de la Ferme sur le Bois** (628 m, 0,6). Ook vandaag weer heel landelijk, heerlijk stil (als jij je mond maar houdt, papa) met een mooi uitzicht op de Alpen en de Mont Blanc, links achter ons. Vervolgens een heeee lange, niet steile, afdaling naar Rumilly. Daar deden we (Michel) boodschappen en haalden we stempels. Terwijl Michel in de supermarkt was vroeg Marco aan een jongen op een scooter of hij een fietsenmaker in de buurt wist. Er was er eentje ca. een kilometer terug. Na terugkomst van Michel belden we voor een hotel in Culoz, aan de hand van de lijst van de 100-cols. De eerste die we belden nam op, maar zei dat hij gesloten was. Hij gaf wel tips voor andere slaapgelegenheden in de buurt. Nou, daar moesten we maar op gokken dan. Het bleek lastig om uit het bedrijventerrein te komen, maar toen vonden we de fietsenzaak heel snel. De fietsenmaker was een heel aardige man. Hij keek goed naar het stuur, maakte hem los, draaide hem weer aan, maar kon niets onrustbarends vinden. Het vervelende was dat het kraken alleen bij het klimmen te horen was. Hij verzekerde ons dat we ons geen zorgen hoefden te maken. Gerustgesteld gingen we weer op weg. Al bij het verlaten van het plaatsje begon de klim naar de Clergeon, dachten wij. Het bleek het de **Côte de Moye** (482 m, 1,0) te zijn, zo'n 3 km lang, waarvan de eerste zeer steil, met stukken van 13-14 % volgens de Garmin. Na deze bergrug gepasseerd te zijn kwam een hele steile afdaling naar het dorpje Moye, waarna de klim van de **Col du Clergeon** (nr. 87, 979 m, 4,3) begon. We begrijpen niet waarom op de beschrijving niet minstens één uitroepteken staat. Wát een klim van 13 km! Heel onregelmatig, maar met verschrikkelijk

steile stukken tussen, echte muren tot 15%, daarna in het bos kilometers lang tussen de 9 en 12%. Volgens Michel was dit de zwaarste klim van dit traject tot nu toe. Als je niet zo bezig was met de klim hadden we meer kunnen genieten van de prachtige omgeving, eerst heel landelijk en daarna bosachtig en zo heerlijk stil. Af en toe een auto, 2 meisjes op paarden en hier en daar huizen. Vlak voor het einde werden we ingehaald door een vrouw op een racefiets die haar bewondering uitsprak dat we deze klim deden en nog met "valises" achterop. Ca 2 km voor de toplichte afdaling en dan weer omhoog. We kwamen uit op een soort alpenweide, heel idyllisch. Vlak voor de afdaling gingen we uitgebreid lunchen en daarna het achterwiel van Marco weer rechtzetten. Er stonden ook huizen en er kwamen wandelaars langs die een uitgezette route volgden. Met een groepje een gezellig gesprek gehad, waarbij we uitlegden wat voor route we volgden. Vonden ze prachtig. De afdaling was verschrikkelijk steil en technisch, soms kon je bijna niet houden in de haarspeldbochten. We hebben 2X gestopt om de velgen even te laten afkoelen. Maar je ziet dat een racefiets met bagage eigenlijk niet geschikt is voor deze tochten. Bovendien was het wegdek heel hobbelig en waren er zeer veel bochten. We kwamen welgeteld één oud mannetje tegen die naar boven klom en geen ander verkeer. Na Ruffieux zagen we 2 Nederlanders met zware bepakking en zware fietsen ons tegemoet komen: we wisten zeker dat ze níet de Clergeon opgingen. Op het wegdek van de brug over de Rhône stond gekalkt dat hier de grens lag tussen Frankrijk en de Ain, grapjassen die chauvinisten. In Culoz was het heel warm. We fietsten wat rond om een ander hotel te zoeken dan de ene die we gebeld hadden en dicht was, maar er was niets. Dan maar naar het VVV, waar een heel aardige, mevrouw ons zeer uitgebreid over de mogelijkheden informeerde. Deze bleken allemaal buiten Culoz te liggen. Als laatste kwam ze met de optie van een B&B, twee deuren naast de VVV! Ze bood ons aan om de Chambres d'Hôtes te laten zien, want ze had de sleutel, aangezien de eigenaar veel afwezig was. Tussendoor mocht Marco nog als tolk fungeren voor Nederlanders die vrijwel geen woord Frans spraken. Het betrof een heel groot oud pand, dat van binnen enkele maanden geleden helemaal gerenoveerd was. Heel mooi ingericht. We konden kiezen uit twee appartementen. Het enige nadeel was dat beide geen buitenramen hadden. En toen kwam de verrassing: de eigenaar was de vader van Maxime Bouet, de bekende Franse wielrenner van AG2R! Wij waren heel enthousiast! We zagen in een zijkamer een hele uitstalling van bekercups en andere trofeeën en een prachtige racefiets. Terwijl we aan het inrichten waren kwam de VVV-mevrouw de grote entree binnen met een Nederlands gezin dat ook geen woord Frans sprak, daar ging Marco weer... Intussen was de vader van Maxime Bouet ook gekomen en uitgebreid gepraat met hem. Zijn zoon reed deze week de Tour de l'Ain. De ronde waarvoor we gewaarschuwd waren in de Nieuwsbrief van de 100 Cols. De renners waren één uur voor onze aankomst door dit plaatsje gekomen, maar zouden de Grand Colombier niet doen dit jaar. Hij liet ons de prijzenkast zien en vertelde dat de mooie fiets van hem was: gekregen van zijn zoon. Het pand stond te koop omdat hij kort geleden zijn vrouw verloren had. Na het schoonmaken van de fietsen, het douchen en wassen gingen we een bar zoeken om wat te drinken. Het plaatsje was niet echt aansprekend, licht karakterloos, terwijl het zoveel potentie heeft aan de voet van de Grand Colombier! We vonden terrasje op een kruispunt –er waren geen andere!- en gingen bier drinken en wat lezen. We ontdekten dat naast Maxime Bouet, ook de bekende Franse sprinter in de atletiek, Lemaitre, hier vandaan kwam. Overall hingen foto's van hem en de bewoners waren duidelijk trots op hem. Zelig voor hen dat hij er net uitgelopen was in de Olympische Spelen. Voor het avondeten moesten we ca. 2,5 km terugfietsen, over de Rhône, waar een leuk restaurant was, helaas aan de weg. Even later kwamen de Nederlanders van onze B&B er ook aan, weinig keus, hé! Lekker gegeten, maar Marco zat weer in de rats dat we terug moesten in het donker.

Vrijdag 10 augustus 2012 Culoz → St. Germain-de-Joux 74 km, 1740 hm.

Dé dag!

Rond 08.00 uur kwam Gérard Bouet laten zien dat het uitgebreid ontbijt gereed was en we rekenden meteen af. Omdat we zo enthousiast waren over zijn zoon kregen we van hem foto's van Maxime en elk een bidon. Ook de vader en zoon van het andere gezin kregen ze. Die twee gingen ook de Colombier op en

via een andere route weer terug. Ze zagen er aardig afgetraind uit, hadden aardige fietsen, maar geen bagage.

We vertrokken om 09.15 uur en na 200 meter, toen we linksaf de **Col du Grand Colombier** (nr. 88, 1501 m, 7,6, !, mag gerust 2 uitroptekens hebben) op moesten zag Michel dat met het opladen van de Garmin alle kaarten gewist waren. Hij was daar niet blij mee, maar het lukte hem niet ze terug te halen. Al spoedig werden we ingehaald door de vader en zoon van de B&B en even later door moeder en dochter in de auto. Zij hadden dus een volgwagen, iets waar Michel al jaren van droomt. De eerste 5-6 km waren loeizwaar met stukken tot soms 15%, dat gaf de Garmin gelukkig nog wel aan. Wat ondanks de steilte wel mooi was, was de slingerende weg tussen de rotswanden én het steeds mooier wordende uitzicht over het dal van de Rhône. Een groep heel enthousiaste Amerikanen haalde ons ook in, en natuurlijk nog veel meer fietsers. Desondanks vonden we het, in vergelijking met andere beroemde klimmen, zoals de Ventoux, Galibier, Tourmalet enz., behoorlijk rustig. Vervolgens kwam een bosachtig tussenstuk waar je kon recupereren, gevolgd door superzwaar stuk door een bos. Daar werden we ingehaald door een jonge renner die een praatje begon. Maar Marco had al zijn adem nodig om te klimmen, dus nam Michel de honneurs (in zijn beste steenkolenfrans) waar. De vergezichten over het Rhônedal werden steeds mooier, ook de bergrug van de dag ervoor met de Clergeon was goed zichtbaar. 2,5 km voor de top koffie gedronken bij de chalet waar we de stempel moesten halen, ook hier met de gebruikelijke bosbessentaart. De jonge renner van daarnet was ook neergestreken –hij was inmiddels op de terugweg- met zijn vriendin met de (volg)auto. Weer heel gezellig gepraat. Zij kwamen uit Lyon en hij was lid van de Vrienden van de Grand Colombier-club en nog andere fietsclubs. Op dit laatste stuk waren er diverse veeroosters en liepen veel koeien op de weg, echte bergkoeien: ze liepen gemakkelijk hele steile hellingen op! Tot de laatste meters was het heel zwaar, er stonden veel auto's, ook van Nederlanders waar we een praatje mee maakten. Gelukkig waren er geen toeristische attracties. De uitzichten waren nu helemaal spectaculair: de Alpen die doorliepen in Zwitserland en Italië, met de Mont Blanc die boven de wolken uitstak. Terwijl we de verplichte foto bij het bord aan het maken waren kwam van de andere kant een Fransman met blote bast naar boven fietsen op een vrij zware fiets met mandje voorop. Hij keek om zich heen, zag het bord en riep: "Oh, verkeerde berg!". Iedereen barstte in lachen uit. Hij deelde Haribot-snoepjes uit en we namen foto's van elkaar. De afdaling was heel steil en duurde bijna 25 minuten. Aan de hand van de beschrijving had Marco gehoopt dat het daarna vlak zou zijn, maar het was weer kilometers behoorlijk klimmen: Lochieu, Brenaz, Chemilieu. Hier kreeg Michel hongerklop en werd hij chagrijnig: we hadden nergens eten kunnen inslaan. Dan maar repen en cakejes eten op een bankje. Michel kwam weer bij en we fietsten verder door heel rustig landelijk gebied met veel landbouw. Het was warm en ons water was op! Op alle dorpsfontein en stond "eau non potable" en waar dat niet stond durfden we ook niet ervan te drinken. De klim van 9 km van de **Col du Berentin** (nr. 89, 1144 m, 0,8) ervoeren we als heel vervelend en hij was heel onregelmatig met stukjes omlaag. De afdaling die volgde was heel lang en nog steeds was het heel stil. Eindelijk zagen we een soort camping met zwembad en kamers. Er was een bar buiten waar nogal wat beschonken mensen aan zaten. We konden onze dorst lessen met koude cola (een drank die we de rest van het jaar nooit drinken). Verder afgedaald naar St. Germain-de-Joux. We hadden hiernaar toe gebeld voor een kamer in hotel Reygoubellet, maar terwijl we midden in het dorp stonden, konden we 'm toch niet vinden. Weer gebeld, bleken we op 200 m ervandaan te staan. Helaas lag het hotel aan een drukke provinciale weg, die 's nachts gelukkig vrij stil was. Het was oude glorie en we hadden een wat muffige kamer, maar wel met tv en wifi. Al gaf het nogal wat problemen en moesten we enkele keren naar beneden voor we aansluiting hadden. Tijdens ons drankje vooraf vertelde de eigenaar dat de volgende middag de Tour de l'Ain door het plaatsje zou komen, aardig van hem. Moesten we dus zorgen dat we vroeg weggingen. Het hotel stond op de rode lijst van Michelin en had een heel chique restaurant waar we heerlijk en stijlvol gegeten hebben.

Zaterdag 11 augustus 2012 St. Germain-de-Joux → Chaux-Neuve 86 km 1290 hm

Om 07.30 uur ontbeten en om 08.20 uur vertrokken! Zo vroeg omdat dus de Tour de l'Ain langs zou komen. Zeer lange lopende klim van 18 km: **Col de la Croix de la Serra** (namen van Cols en plaatsnamen klinken bijna altijd heel poëtisch) (nr. 90, 1049 m, 1,7). We zagen enkele mensen die al met stoeltjes langs de kant gingen zitten, terwijl de Tour pas 's middags langs zou komen. Wat treurig stemde waren de gesloten hotels in deplorabele staat. We hebben er natuurlijk meer gezien in de 100 colstocht, maar hier viel het erg op. Prachtige lange afdaling naar St. Claude: grappig te bedenken dat Gemma en Mitch hier kort geleden op vakantie waren geweest. Speciaal voor hen extra foto's gemaakt van het plaatsje. Het ligt wel in een putje tussen allemaal bergen. Overal zag je de voorbereiding voor de etappe die om 12 uur zou beginnen. Allerlei wegen waren dicht en in het centrum moesten we wel een half uur wachten totdat de reclamekaravaan voorbij was. Het was een beetje gênant om te zien hoe volwassen mensen op elk prulletje doken dat uit de auto's gegooid werd. Marco deed een zwakke poging om een fietspetje te bemachtigen, maar die werd door een echtpaar voor zijn neus weggegrist. Toen de karavaan voorbij was kwamen we op het centrale plein waar de rennersbussen stonden. Daar hebben we overal rondgekeken, maar we herkenden eigenlijk geen renners, ook van de Rabo-ploeg niet. Het bleek achteraf de Continental ploeg (beloftenploeg) We gingen bij de bus van AG2R staan in de hoop dat Maxime Bouet er uit zou stappen. En ja, hoor, na zo'n 10 minuten kwam hij naar buiten. Marco sprak hem direct aan en vertelde dat wij bij zijn vader in Culoz hadden overnacht. Dat vond hij heel leuk en we mochten met hem op de foto. Daarna boodschappen gaan doen en terwijl Michel binnen was werd Marco aangesproken door een Nederlander over de fietsen en onze tocht en dat hij met zijn vrouw ook fietsvakanties had gehouden enz. enz. Goed bedoeld, maar mensen gaan altijd weer over zichzelf praten. Direct bij het verlaten van het stadje, waar we dus bijna 1,5 uur kwijt -nou ja kwijt, het was leuk- waren, begonnen aan de niet al te zware klim van 6 km van de **Côte de Valfin** (694 m, 1,0). Voor de top gelunched op een bankje in een bocht met mooi uitzicht over de valei.

Boven aangekomen volgde geen afdaling na het gehucht Valfin. Je blijft langs de kam van de berg fietsen en na een splitsing reden we over een smalle fietspadachtige zeer stille weg. Na een tijdje zagen we een spoorlijn schuin boven ons lopen. Later gingen we daar enkele keren onderdoor. Het ging licht op en neer en het was zeer stil en bosrijk: schitterend! In Morez vonden we de beschrijving niet echt duidelijk, maar we kwamen uiteindelijk toch bij een drukke provinciale weg. De (N5) waar we linksaf op moesten. Bij het stoppen helde Marco naar rechts, terwijl zijn voet nog vastzat en daar ging hij. Een schaaftwond aan zijn rechterschouder en imagoschade (hoewel waarschijnlijk niemand het zag) waren het gevolg. Verder geen andere schade, zodat we, na de losgeraakte tassen vastgezet te hebben, weer verder konden. Het was warm en heel druk gedurende 3 klimkilometers. Toen konden we rechtsaf de **Côte de Bellefontaine** (1104 m, 1,2) op. Het waren 8 niet leuke klimkilometers. Boven aangekomen waren we volgens de kaart in de buurt van de Zwitserse grens. De invloed van dat land kon je ook zien aan de vele ambachtelijke horlogeateliers en -winkels. Daarna ging het nog 15 km aardig op en neer naar Chauv-Neuve, waar we een hotel hadden gereserveerd. Vlak daarvoor was er een of ander soort privéierentuin waar poolhonden gehouden werden. We waren weer door onze vochtvoorraad heen en Marco wilde op een terrasje neerstrijken, maar Michel spoorde hem aan om door te gaan: we zijn er bijna! Half schertsend riep Marco: "Slavendrijver, schoft, ons laten creperen van de dorst!", terwijl we langs een aantal wandelaars fietsten. "Nou, nou, dat klinkt niet erg harmonieus, mannen!" hoorden we ons in het Nederlands naroeppen. Marco kromp enigszins in elkaar en besepte dat je toch moest uitkijken in toeristische gebieden... Inmiddels had hij overal last van, voetzolen, schouderbladen, kruis.

In het leuke hotel Auberge du Grand Git aangekomen zagen we dat de streek het Jura Massief heette. Een mooi gebied om te onthouden. De (manke) eigenaar-kok van het hotel was heel aardig en attent en innovatief. Bij het reserveren de avond ervoor had hij gezegd dat hij ons rustig zou komen ophalen met een busje als we pech onderweg zouden krijgen! En we konden nog half pension nemen, wat voordeliger was. Het was ook nog een fietsvriendelijk hotel met goede opvang van fietsers. We zaten op 1000 m hoogte en het was doodstil, alleen koeienbellen waren te horen, het had iets van Zwitserland. Lekker gegeten, en ze hadden ook een vegetarisch menu!

Zondag 12 augustus 2012 Chaux-Neuve → Pierrefontaine 104 km, 1220 hm

Om 7.00 uur opgestaan en om 07.45 ontbeten. Het was een buffet en we konden goed bunkeren. Om ca. 09.00 uur vertrokken. Een kilometer na het verlaten van het gehucht begon de klim van een colletje die niet meetelde. Heel stil en we zagen veel roofvogels, waaronder een rode wouw en veel valken en buizerds! De **Côte des Champs Dessus**, die volgens de nieuwsbrief nu heet: **Col de St. Sorlin** (1110 m, 0,8), en zo staat het ook op het bord boven. En klim van 3 km. Het was mooi weer, maar fris. Allengs kwam meer bewolking opzetten. De omgeving was nog steeds lief en landelijk. We kwamen langzamerhand uit de Jura, hadden we de indruk. Al enkele dagen zagen we dat de huizen, maar ook andere gebouwen, aan de windkant de muur bekleed hebben met (zink?)platen. Vermoedelijk tegen de weersinvloeden in de winter. **Côte de l'Oratoire** (868 m, 0,5), weer een klimmetje van 3 km. In Boujailles konden we brood kopen, het was zondagochtend en weinig winkels waren open. Na Levier heel smalle boerenweggetje naar de **Côte du Désert** (785 m, 0,3). We misten in de beschrijving dat je aan het einde van dit weggetje linksaf moest, een bredere weg op, en klimmen! We hebben erg in dubio gestaan daar. Op de gok linksaf naar boven en toen zagen we in de afdaling het oude bordje r.a. Amathay. **En daar ontdekten we dat we vergeten waren te stempelen in Levier!!** Dus Marco zat meteen in de rats: dadelijk wordt dit traject niet erkend! Maar we konden ook de moed niet opbrengen om 11 km terug te gaan, met de kans dat op de zondagmiddag geen winkels meer open waren. In arren moede maar een foto van het bordje Amathay gemaakt met Michel erop in de hoop dat Jan Bijma dit als voldoende bewijs zou aanvaarden. Het was tenslotte geen bergtop die we gemist hadden. (Noot: Jan heeft er niet moeilijk over gedaan en de verklaring en foto geaccepteerd). De afslag bij het oude bord Amathay leidde naar een hele steile afdaling via een bosweg waarna we terechtkwamen op een landelijke koeienweg met veel vlaaien langs een water. Voor de brug naar Lods gingen we lekker lunchen op een bankje met uitzicht op de rivier en het dorpje aan de overkant met een mooi kasteel daarboven. En zagen al aankomen dat we daar naar boven moesten. Het riviertje heette Loue, wat een oude naam voor water was. Stond op een bord met ook verdere uitleg over het dorp en het kasteel. Na over de oude brug gefietst te zijn rechtsaf en dan linksaf de klim omhoog van de **Côte d'Athose**, 8 km (730 m, 1,3). De naam klonk Marco in de oren als de Col d'Artrose....Het begin was best pittig, daarna heel lang tussen de 4 en 6%. Aan het eind in Athose weer flink steil tot aan Chasnans. Glooiend landschap volgde: Nods, Epenoy, aardig, maar niet boeiend. Een klimmetje van 3 km over een bosweggetje naar Adam-les-Vercels was best vermoeiend (geen verticale lijn langs de routebeschrijving!). Michel had holle ogen van de honger: volgens hem at hij de helft van wat hij normaal at, terwijl hij deze zware prestaties leverde (en wat bleek uit het feit dat hij na afloop van de tocht zo'n 2,5 kg was afgevallen). Bovenop de klim naar Vercel-Villedieu besloten we om in Pierrefontaine te stoppen. Er waren een paar hotels, we hadden niet gereserveerd, maar de eerste de beste had kamers. Het was geen toeristische streek, leek ons, het hotel was oud en heette Hotel Commerce met grote ouderwetse kamers. Weer problemen met Wifi, de zoon van de eigenaar, tevens kok, probeerde Michel te helpen door een goede ontvangstlocatie te vinden, maar het lukte toch niet. Het eten viel erg tegen, we hebben zelfs wat laten staan, wat we nooit deden: heel vette aardappelbolletjes. Voor het slapen gaan maakten we een planning voor de laatste dagen.

Maandag 13 augustus 2012 Pierrefontaine → Le Puy-Gy 102 km, 1161 hm

Om 06.00 luidden kerkklokken op een onzalig harde manier! Om 07.15 uur maar opgestaan en om 08.00 gaan ontbijten. Een oude man en een oude vrouw, die we de avond tevoren ook gezien hadden, zaten aan aparte tafeltjes te ontbijten, onderwijl met elkaar pratend. Bij het diner de avond ervoor ging dat ook zo. Vermoedelijk vaste gasten van het hotel en restaurant. We konden van alles bijbestellen bij het ontbijt en

dat deden we ook. Uit de reactie van de baas bleek dat hij dat niet gewoon was, maar hij deed er niet moeilijk over. Om 09.00 uur vertrokken. Weer veel roofvogels en weer een rode wouw, prachtig gezicht: het is een enorme roofvogel. Lange wegen met veel vals plat. Bleek de **Côte de Petit Laviron** te zijn, 6 km (764 m, 0,4). Sancey-le-Grand: er was pas een broodfeest geweest, net gemist, jammer. Boodschappen in supermarkt gedaan. Rahon, **Col de Ferrière**, 6 km (592 m, 0,3). L'Isles-sur-le Doubs: stempel deze keer niet vergeten, gehaald in een sjofel café waar we buiten koffie hebben gedronken tussen vreemde figuren, o.a. een gezin die 's morgens vroeg aan de drank zat, met baby's bij zich. **Côte du Gelot**, 2 km (343 m, 0,3), alleen het begin steil. In Gerموال noesten we rechtsaf een zeer smalle onverharde weg op bij bord 3,5 t. Eerst dachten we dat we fout zaten, de weg was werkelijk onbegaanbaar voor onze smalle bandjes. Pure steenslag, grote en kleine keien, grind, dit hadden we nooit gehad. We baden dat we geen leuke band zouden krijgen. Er stond niets over in in de routebeschrijving. Echt heel erg. Michel wilde terugkeren en via een omweg naar La Chapelle gaan, maar Marco beweerde dat het niet lang kon duren. Maar het duurde wel lang, zo'n 2 km. Op een gegeven moment kwam zo'n 4-wielige motor aan met een hele dikke vrouw en een kind erop. Marco stopte haar en vroeg of we zo naar La Chapelle gingen. Dat bleek zo te zijn. Pfff... En daar kwam de **Côte de Cocelles** met een uitroepteken, waar Marco al dagen tegenop zag, 1 km zeer steil klimmen: echt een muur (423 m, 0,3), in de beschrijving stond dat we moesten opletten: in de klim, ná het dorp, 1^e linksaf. Maar ja, we waren zo geconcentreerd op de zware klim, dat we natuurlijk de afslag misten naar Saulnot! Michel wilde niet terug, dus reden we door en met extra kilometers en klimmetjes kwamen we toch in Saulnot uit. Na een vervelende ongenoemde klim kregen we een afdaling en moesten we opletten, want vlak voor het naambordje van Courmont moesten we rechtsaf. Nou, dat was bijna 180 graden rechtsaf naar de **Côte des Valettes**, (407 m, 0,6) met 2!! uitroeptekens. Bij Marco liep het alweer dun door de broek. Het was een vreselijk onregelmatige klim! Steil, afvlakken, dan 17%, dan weer minder. Denk je dat je het gehad hebt, teruggeschakeld, komt er nog een 15% helling. Wel prachtige, zeer stille omgeving, zeer smalle weg, 2 auto's tegengekomen. Boven aangekomen geluncht, er stonden 2 huizen en er kwam een postbode(!) voorbij (niet op de fiets). Voor de afdaling waren er 2 wegen, waar bij de ene waar we, naar ons idee, naar beneden moesten een verbodsbord stond voor alle verkeer. Aan oud mannetje die met auto bovenkwam en bij zijn woning parkeerde, gevraagd of we, ondanks het bord, naar beneden mochten. Was geen enkel probleem, bord was bedoeld voor gemotoriseerd verkeer. Na de afdaling een vervelende klim in grote hitte naar Etonbon. Na dit plaatsje moesten we nog diverse km's klimmen door mooi bosachtig gebied. Bij wegwijzer naar Lure bijna de afslag rechtsaf gemist. Hier moest volgens de kaart ergens een ondergronds kanaal zijn, maar niets van gezien. Na een stukje over drukke provinciale weg, met door de hitte knappende asfaltbolletjes, linksaf richting Champagny, waar we in het dorp weer naar de provinciale weg werden gedirigeerd. Plancher-bas, Auxelles-Bas, **Côte d'Auxelles** 3 km (511 m, 0,4). Inmiddels waren we aardig afgepeigerd. Gelukkig kregen we een afdaling naar Giromagny. Wij dachten dat het een heel toeristisch plaatsje zou zijn aan de voet van de Ballon, maar er waren helemaal geen hotels o.i.d!! Aan diverse mensen gevraagd aan de hand van de namen op de lijst, maar de hotels waren allemaal op de helling naar de Ballon. In arren moede verder gefietst en Marco ging in een winkeltje in Le Puy-Gy vragen of er wat was. Een aardige winkelierster belde met Auberge Les Moraines. Daar bleek plek te zijn, en na twee cola's gekocht en dankbetuigingen geuit te hebben gingen we bemoedigd verder. Na 3 km – eigenlijk al in de klim- kwamen we bij het sjofele hotel. Het was heel oud en muf, er werden lokale rockfeestjes gehouden, aan de affiches te zien. We kregen wel een grote dubbele kamer met 4(!) bedden, met kruipdoor-sluipdoor routes naar douche en wc. De temperatuur liet net toe dat we buiten konden eten: geen keuze: één menu, wel aardig. Allang blij dat we konden slapen en eten. We hadden uitzicht op de weg naar de Ballon en zagen, ondanks het late uur nog veel fietsers op en neer gaan.

Dinsdag 14 augustus 2012 Le Puy-Gy → Willer-sur-Thur (Mulhouse) 56 km 772 hm

Echt armzalig Frans ontbijt: 1 stuk stokbrood, een beetje jam en boter en een glaasje jus. Er was een echtpaar waarvan we de indruk hadden dat ze niet wisten hoe snel ze weg moesten komen. Een

doorrookte, mufte ruimte. Het meisje dat ons gisteravond en vanochtend heel snel bediende zag er ook uit of ze uit de *scene* kwam. Aardig, maar zakelijk en met lekker bruine doorgerookte vingers. De Auberge dateerde uit 1850 en volgens ons was er nooit veel aan gedaan sindsdien.

Omdat we blijkbaar al een paar km op de klim zaten, was het nog maar 12 km naar de top. Een heel gelijkmatige klim met tussen de 5 en 7%, alleen aan het begin en eind was het steiler, 8-9%. Het achterwiel van Marco moest weer rechtgezet worden. We werden door diverse fietsers ingehaald, waaronder twee uitgebreid kletsende wielerdames. Niettemin lag deze klim Marco (door alle training van de voorgaande dagen?) stukken beter, want hij schakelde zelfs halverwege de klim een tandje bij. Er was redelijk wat verkeer, blijkbaar een doorgaande weg. Een stuk asfalt was pas vernieuwd en het plakte aan onze wielen. Na dat stuk moesten we met stokjes het teer moeizaam afkrabben. Wat leuk was waren de beken die je voortdurend kruiste, ze hadden ook naambordjes. Na ca. 1,5 uur waren we boven en gingen bij een bar koffie drinken en bosbessentaart eten. En een stempel halen, natuurlijk. Bleken er verderop, waar de top pas was, nog diverse cafés te zijn én souvenirwinkels. **Col du Ballon d'Alsace** 15 km (nr. 92, 1178 m, 3,4). Mooie afdaling, een camper die heel voorzichtig vóór ons aan het afdalen was, ging aan de kant om ons langs te laten gaan. Vlak voor het einde van de afdaling moesten we een klein weggetje rechtsaf omhoog, direct héél steil: **Côte de la Haitroie** 2 km (630 m, 0,3). Volgens de nieuwsbrief was er een omleiding i.v.m. werkzaamheden naar de **Col de Bussang** (nr. 93, 731 m, 0,3) 4 km. Gevraagd aan een fietser of de col open was. Ja, hoor, zei de lolbroek, er ligt geen sneeuw! De omleiding was netjes aangegeven en goed te doen. Het vervelende was alleen dat het een hele drukke N-weg was. In de klim werd je voortdurend voorbij gescheurd. In de prachtige afdaling, met hele ruime bochten, kreeg Marco een emotioneel moment. Het was bijna weer voorbij. En ondanks de zware klimmen die we gehad hadden kreeg hij een heel nostalgisch gevoel. Wie weet of volgend jaar (dan zou hij 63 zijn) het nog zou lukken om het af te maken, m.n. gelet op zijn lichamelijke ongemakken. In Urbès konden we nog net boodschappen doen vóórdat het winkeltje ging sluiten om 12.30 uur. Even verder rechtsaf naar de fietsroute "Circuit de la Thur": een korte hele steile helling er naar toe. Bij een bankje gestopt en lekker gegeten. De aanwijzing "bij spiegels rechtsaf" was niet duidelijk, want in het dorp was het vol met spiegels bij elk kruispunt. Daardoor gingen we te vroeg rechtsaf en klommen we heel zwaar gedurende een paar honderd meter. Nadat we door hadden dat het verkeerd ging, door de richting die de weg opging, weer teruggegaan. Verderop weer de route gevonden en de juiste spiegels om af te slaan. Op een T-splitsing was het weer absoluut niet duidelijk of we links-of rechtsaf moesten. Een automobilist die naast ons moest stoppen wees ons de juiste richting naar Willer. St. Amarin en Moosch gepasseerd. Was een leuke fietsroute langs het riviertje. Inmiddels werd het heel donker en we vreesden toch nog nat te eindigen, zoals we ook nat vertrokken waren. In Willer-sur-Thur was het echt voorbij: laatste stempel gehaald bij een tabakswinkel en gezien waar de 100-colsroute verder ging naar de Grand Ballon. Hopelijk volgend jaar maken we het af. Het was een troosteloos plaatsje met gesloten hotels, grijs en grauw met een zeer drukke weg er dwars doorheen. Het begon op Wallonië te lijken. We volgden nog gedurende ca. 5 km de fietsroute met slecht wegdek naar Thann, waar een grote mooie kathedraal stond. Het was warm en broeierig, geworden, maar geen regen gelukkig. Snel het spoor en een onbemenst stationnetje gevonden en Michel pinde 2 kaartjes; het was een soort metro. De trein/metro kwam al aanrijden. Prachtige nieuwe treinstellen, heel modern, heel ruim, makkelijk met de fietsen erin. Bij de volgende halte stapte iedereen uit, wij keken verbaasd om ons heen en toen gingen wij er ook maar uit. Maar net te laat om over te stappen op een ander treinstel dat naar Mulhouse ging. Het treintje waar wij in gezeten hadden was een boemeltje dat op en neer ging tot Thann Centraal, en wij waren net een halte daarvóór ingestapt. Al met al betekende het dat we een half uur moesten wachten op de volgende verbinding naar Mulhouse. Het werd steeds benauwder en warmer. Ook deze trein was weer prachtig, mét airco: we reden volgens ons door het dal van de Rijn, het was heel vlak met veel landbouw en bebouwing. Na ca. 3 kwartier kwamen we in Mulhouse. Een aardige stad met ca. 110.000 inwoners en mooie gebouwen. Een speelbal in de geschiedenis tussen Frankrijk en Duitsland. Bij het station, waar we uitkwamen en die volledig werd verbouwd, hebben we direct kaartjes naar Rotterdam gekocht. De aardige dame achter het loket vond een hele mooie verbinding voor ons, maar pas voor de volgende dag. We

zouden rechtstreeks naar Brussel reizen en dan overstappen naar Rotterdam: vertrek 13.41, aankomst 22.08, met ruim overstaptijd in Brussel. Vervolgens moesten we een overnachtingsadres gaan zoeken. Michel had enkele adressen die we afgingen, doorgekregen van José die ze thuis snel had opgezocht. Uiteindelijk vonden we hotel Le Bale, simpel, netjes met schappelijke prijzen. Wel een vreemde ingang in een zijstraat om de fietsen te parkeren, maar veilig achter grote deuren. Lekker gedoucht en daarna weer rondgefietst om een restaurant te zoeken. Mulhouse heeft fietspaden en de Vélib-fietsen, fietsers mogen in éénrichtingsstraten tegen het verkeer in fietsen! We vonden een chique restaurant, Chez Auguste aan de Rue Poincaré, waar we ons galgenmaal zouden nuttigen. We reserveerden voor 19.00 uur en fietsten nog wat door het centrum waar je in de wandelstraten mocht fietsen. Op een groot plein, bij een kerk gingen we wat drinken, was wel erg uitgaansgebied. Vervolgens lekker en duur gegeten bij Auguste; zeer langzame bediening. In het donker teruggefietst en goed en lang geslapen.

Woensdag 15 augustus 2012 Mulhouse- Rotterdam/Capelle Marco 18 km.

Totaal Marco: 790 km, Michel 774. Van de 100-colsroute: 710

Aangezien de trein pas 's middags zou vertrekken lekker uitgeslapen. In een tamelijk uitgestorven zaaltje ontbeten. Eigenaar van het hotel was een Noord-Afrikaanse familie, Algerijns of Tunesisch, duidelijk van middenstandsklasse. Om tijd te doden gingen we maar wat rondfietsen en zoeken naar een klein cadeautje voor het thuisfront. Het was woensdag en de hele stad was volkomen uitgestorven, eerst wilden we het niet geloven, maar niets was open, werkelijk geen winkel of café. En vrijwel niemand op straat. Aan een eenzame wandelaar gevraagd wat er aan de hand was. En ja hoor: Maria tenhemelopneming! Uiteindelijk vonden we op hetzelfde plein als gisteravond een café dat open was. Daar dronken we enkele koppen koffie, wel een sacherijnige ober. Toen zagen we enkele mensen met boodschappen lopen; er moest dus een winkel open zijn in de buurt. Na enkele straten doorgefietst te hebben vonden we een klein supermarktje waar Michel inkopen deed voor onderweg. Naast de ingang zat een bedelaar met een hond voor de deur van een flat. Telkens als een bewoner in of uit wilde stond hij met veel gemopper op. Tenslotte noch geluncht en naar het station, waar het vrij rustig was. Precies op tijd reed de trein binnen en samen met ons stapte een meisje met fiets het gedeelte voor de fietsen binnen. Zij moest in Straatsburg eruit, dus gingen onze fietsen voor. Vanuit de trein zagen we, volgens ons, de Grand Ballon voorbijkomen: nou tot volgend jaar dan maar!

Het was een mooie reis met uitzichten over het Rijndal en de Luxemburgse en de Belgische Ardennen. Naarmate we Brussel naderden werd het steeds meer onweersachtiger. Van José hoorden we dat het in Nederland noodweer zou worden. Bedrijven lieten hun personeel eerder naar huis gaan, de NS zette minder treinen in (is dat logisch?). In Brussel Midi overgestapt in NS-trein, vrij druk. Twee oude dames in wandeltenuue maakten ruzie over het bellen naar het thuisfront. In Nederland zagen we surrealistische luchten, maar het onweer bleef uit. In de trein werd gewaarschuwd voor zakkenrollers. Om 22.10 uur kwamen we in Rotterdam aan waar José met haar hoogzwangere buik ons opwachtte. Het woei wel en het begon te spetteren, maar het zette niet door. Onderweg naar Capelle kreeg Marco toch nog bijna een ongeluk toen een kat in het donker vlak voor zijn fiets overstak; gelukkig net gemist. Om kwart voor elf werd hij door Anja opgevangen.

~~~~~